

## **Meditatie over Johannes 20: 24-29**

### **Bijbellesing: Johannes 11:7-16; Johannes 14:1-6 en Johannes 20:24-29**

Broeders en zusters in Christus,

We staan stil bij het tweede wonder van Pasen. Het eerste wonder is dat de Heere Jezus opgestaan is uit de dood. Hij heeft de schuld verzoend! Hij heeft het graf achter zich gelaten. Het onverwoestbare leven aan het licht gebracht. Nu luisteren we naar het tweede wonder van Pasen. Dat is dat Jezus er Zelf voor zorgt dat de blijde boodschap van Zijn opstanding, zich verspreidt. De doeken in het graf en de engelen getuigen ervan. Jezus Zelf verschijnt op de eerste Paasdag aan een verdrietige Maria en aan bange discipelen die zich achter gesloten deuren zitten. Hij begroet hen met: 'Vrede zij u'! Wat een liefde en geduld spreekt hieruit. Hij laat hen niet achter. Dat had gekund toch? Maar Jezus rond Zijn werk op aarde niet af zonder te verschijnen aan Zijn volgelingen. Hij is ook na Zijn opstanding de goede Herder. Hij doet er alles aan het blijde nieuws van Zijn opstanding te verspreiden. Maar dat blijkt nog niet zo eenvoudig te zijn.

Thomas maakt het niet mee. De 'ongelovige Thomas'. In Van Dale's woordenboek staat dat een ongelovige Thomas, een halsstarrige ongelovige is. Maar is dit de Thomas zoals de Bijbel hem tekent?! Een halsstarrige ongelovige, een salon-twijfelaar, die rotsvast overtuigd is van zijn eigen mening en verder twijfelt aan alles? Dat is op zijn minst een eenzijdig beeld van Thomas. We ontmoeten hem ook al vóór de Goede Vrijdag. De evangelist Johannes wijst daar ook met nadruk op. Denkt u maar aan het moment waarop Jezus Zich terugtrekt bij de Jordaan. Lazarus, die woont in Bethanië, blijkt erg ziek te zijn. Maar de Heiland wacht om naar hem toe te gaan. Uiteindelijk reist Jezus toch naar Bethanië. Maar dat is niet zonder gevaar. Want Bethanië is vlakbij Jeruzalem, het bolwerk van vijandschap tegen Jezus. De discipelen protesteren dan ook. Maar dan neemt Thomas het woord en zegt: 'Laten wij ook met Hem meegaan om met Hem te sterven'. Daaruit blijkt overduidelijk dat Thomas diep verbonden is met de Heere Jezus. Hij is zeker geen ongelovig man.

En hoe reageert hij als Jezus na het laatste avondmaal Zijn afscheid aankondigt en zegt: 'Ik ga heen om een plaats voor u gereed te maken. En als Ik heengegaan ben, en plaats voor u gereedgemaakt heb, kom Ik terug en zal u tot Mij nemen, opdat ook u zult zijn waar Ik ben'. Dan doorbreekt Thomas de stilte en stelt de kritische vraag: Heere, wij weten niet waar U heengaat, en hoe kunnen wij de weg weten? Thomas, één van de twaalf, Didymus genoemd. Didymus, dat betekent één van een tweeling. Dat is Thomas ten voeten uit. Een man die in zijn leven de dubbelheid van geloof en ongelooft, verwachting en twijfel, hoop en cynisme kent. Hij vraagt kritisch door! Hij lijkt ten aanzien van Jezus gelijk te krijgen. Want het loopt in zijn beleving uit op een fiasco. De hoop die hij koesterde is helemaal vervlogen. Toen Jezus stierf aan het kruis, stierf er ook iets aan Thomas. Hij is kritisch en cynisch, maar wat heeft hij het moeilijk. Want wat is er terechtgekomen van zijn voornemen om met Jezus te sterven? Helemaal niets! Ook hij liet Jezus in de steek. Hij heeft gefaald en zijn woorden niet waargemaakt. Het is een traumatische ervaring in zijn leven. Pasen?! Opstanding?! Thomas kan het niet geloven.

Wij belijden dat geloven een daad van God is. Maar het lijkt toch alsof bij de één het licht makkelijker doordringt dan bij de ander. Heeft dat met ons karakter te maken? Ja, dat kan! Of ligt het aan de traditie waaruit je komt die een blokkade vormt in je leven? Die kleine traditie die je altijd weer het zicht en vertrouwen op God lijkt te ontnemen. Thomas, hij kan het licht van Pasen niet tegenhouden, maar wel in een donkere kamer gaan zitten. Dat doet hij helaas ook. Hij gaat in vrijwillige isolatie. Hij sluit zich op in zijn verdriet en sluit zich af van zijn medegelovigen. Hij neemt de last op zijn schouders om nog eens zeven dagen met zijn geloofstwijfels rond te dwalen. 'Liever geen bezoek', zegt Thomas.

Hij is er dan ook niet bij wanneer Jezus dwars door de dichte deuren verschijnt aan Zijn discipelen op de avond van de eerste Paasdag.

Maar Thomas, koester je op die manier je verdriet, je twijfel en teleurstelling niet? Laten we niet te hard oordelen. Soms moet iemand de spiegel voorgehouden krijgen. Thomas, één van de twaalf, zegt Johannes met nadruk. Dat betekent dus dat hij er wel bij hoort, bij de discipelkring. Hij onthoudt zich zoveel door er niet bij te zijn. De verbondenheid met de anderen, die het niet minder moeilijk gehad hebben dan hij. Denk alleen maar aan Petrus. En gedeelde smart is toch halve smart?! Maar veel belangrijker: in deze kring verschijnt de opgestane Heere. Daar leer ik iets van. Wij doen onszelf tekort als we, om wat voor reden dan ook, ons blijvend afzonderen van de gemeente. Waarom? Omdat Juist in de kring van de gemeente, de kring van de gebeden, onder de verkondiging van het Evangelie en de bediening van de sacramenten Jezus zich als de levende Heere laat ontmoeten. Juist daar komt Hij tot u, jou en mij en wil Hij met ons Zijn liefde en genade delen.

Wellicht herkent u zich in Thomas. U ervaart weinig geloof meer bij u vanbinnen. Er wordt geknaagd aan je ziel. Je hebt teleurstellende ervaringen opgedaan met God en met mensen in je leven, ja ook met broeders en zusters in de gemeente. Soms is het enige geloof dat ik nog heb, het paar schoenen dat ik aantrek om naar de kerk te gaan. Je denkt laat ik nog maar eens een keer gaan. En vandaag dacht je wellicht laat ik weer eens een keer luisteren. Wie weet... bloeit mijn vertrouwen in Jezus weer een beetje op?! Thomas laat in ieder geval nog verstek gaan.

Maar is het niet bemoedigend dat de anderen hem niet laten zitten? Thomas, we hebben de Heere gezien! Hij leeft! De ontmoeting met de opgestane Heere zet de discipelen in beweging. Zij omarmen Thomas. Ja, wat kan de gemeente, de kring rond het Woord veel betekenen. Je ontvangt er gemeenschap met God. Je ervaart er als het goed is geloofsverbondenheid met elkaar. Hoe is dat bij ons? Ik kom nogal eens mensen tegen die een wat verloren gevoel hebben. Ze kijken wel naar me, maar ze zien me niet, zei laatst iemand. Au, roep je dan! Zullen we ons oefenen in de kring van de gemeente in omzien naar elkaar. Laat die kring vooral een open kring zijn. Waar je de ander om Christus' wil aanvaardt, zoals jezelf door Christus aanvaard bent. Wat een opdracht ligt hierin voor ons. Die cynische broeder, die zwaarmoedige zuster, die kritische jongere en twijfelende puber, ook zij behoren tot het lichaam van Christus. Trouwens, dat voel je direct! Mag ik hier komen? Ben ik hier echt welkom? Of niet? Laten we elkaar als we elkaar missen gewoon opzoeken en zeggen: Waar was je nu? Ik heb je gemist! In die weg mogen we elkaar tot zegen zijn. U ziet het aan Thomas!

Hij kijkt de anderen aan en zegt: 'Als ik in Zijn handen niet het litteken van de spijkers zie, en mijn vinger niet steek in het litteken van de spijkers, en mijn hand niet steek in Zijn zij, zal ik beslist niet geloven'. Nee, Thomas laat zich niets wijs maken. Hij heeft al genoeg teleurstellingen opgelopen in het leven. Daarom stelt hij een voorwaarde. Een week later is hij echter toch weer aanwezig. Hoe het zover gekomen is? Heeft iemand gezegd: kom ga mee? Dat kan! Of heeft Jezus hier de hand in? ik denk dat voor alles en vooral. Want na acht dagen verschijnt de Heiland opnieuw. Het is een soort herhaling van een week terug. Jezus komt weer door gesloten deuren. Jezus staat weer in hun midden en zegt opnieuw: 'Vrede zij u!' Maar nu richt Hij zich meteen tot Thomas. Thomas heeft een voorwaarde gesteld om te kunnen geloven. Maar Jezus komt onvoorwaardelijk tot hem. Ontroerend, vindt u niet?! Thomas wilde het getuigenis van Pasen niet aanvaarden, maar Christus aanvaardt hem wel, zoals hij is. De goede Herder laat dit schap niet aan zijn lot over. Hij zegt niet: Wil je niet? Nou dan niet! Hij kijkt niet uit de hoogte op je neer, als je het maar niet geloven kunt. Nee, de Heiland zoekt ons op daar waar we zijn. En hoe? Hij confronteert Thomas met zijn eigen woorden: Thomas, leg jouw vinger in Mijn hand. Jouw hand leg die in Mijn zij. Wees niet ongelovig, maar gelovig.

Wat gebeurt hier? Jezus toont Thomas Zijn littekens en zo herkent hij Hem. Dat geldt nog. Je herkent de Heiland aan Zijn littekens. Misschien heb jij een litteken, een herinnering aan een ongeluk of een operatie. Het is een teken dat er een wond was, die genezen is. Maar je blijft het zien. Je herkent Jezus aan Zijn littekens. Zij zeggen ons: Ik ben dood geweest, maar Ik leef. Het leed is geleden. Het zware werk volbracht. De schuld is verzoend. De straf is gedragen. Het oordeel uitgewoed. Het litteken is een gedachtenis aan Zijn lijden en sterven, maar ook een teken van Zijn overwinning. Die littekens blijven, ook als Hij met zegenende handen ten hemel vaart. De apostel Johannes ziet Christus straks als een Lam, dat staat, als geslacht. Het is een soort ereteken van Hem die dood geweest is en nu leeft in alle eeuwigheid. In die littekens toont de Heere Zijn liefde aan ons. Liefde die het offer brengt en de prijs betaalt. Liefde die sterker is dan de macht van de dood, van de zonde, de duivel en de hel.

De Heiland laat zich aan ons kennen met Zijn littekens. Volg je Hem?! Dan kan dat nooit zonder littekens. Dat herkent u toch wel?! Er is zoveel in je leven dat je gewoon niet klein krijgt en je bestaan tekent. Maar Jezus verstaat meer dan wie ook waardoor je leven getekend is! Dat Jezus Zich laat kennen met Zijn littekens heeft ons ook op een andere manier nog iets te zeggen. Ik denk aan de tijd waarin we nu leven. Alles leek maakbaar en wij waanden ons onaantastbaar in onze gaafheidscultuur. Maar hoe anders is het op dit moment. En in de kerk ontdek je soms het verlangen naar een feel-good geloof, zonder schrammen, butsen en deuken waarin het prettig voelt en je lekker kunt shinen. Een geloof van de gloria waarin het kruis en de wonden wordt weggewerkt. Maar dat is het leven met Christus niet. Er zijn littekens en die blijven. U bent misschien gekwetst en geschonden. Je weet uit ervaring. De tijd heelt niet alle wonden. Op zijn best wordt het een litteken, een litteken van hoop. Jezus' lichaam blijft ook getekend. Ook na Pasen, ook nu Hij zit aan Gods rechterhand. Dat betekent dat het verleden niet ongedaan gemaakt wordt, maar wordt gericht naar de toekomst. Dat troost mij, gemeente, ik geloof in de opgestane Jezus die gekruisigd is. In Jezus die in al onze zwakheden verzocht geweest is, maar zonder te zondigen en raad weet met al mijn littekens.

Maar Jezus vermaant Thomas wel: wees niet ongelovig, maar gelovig. Zou Thomas alsnog de littekens gevoeld hebben? Het staat er niet! Wellicht heeft Hij zich geschaamd. Wat je wel leest is zijn belijdenis: Mijn Heere en mijn God! Thomas belijdt Jezus als Heere. Dat betekent: U hebt het voor het zeggen in mijn bestaan. Een rijkere belijdenis vind je niet. Hier blijkt dat voor God niets onmogelijk is. Hij maakt van een twijfelaar een gelovige. Nu nodigt Jezus ook ons uit om je met je geloof en ongeloof, met je zonden en wonden, met je butsen en deuken je toe te vertrouwen aan Hem. Want bij Hem is vergeving en genezing en te vinden! Belijd je het door de Heilige Geest met Thomas mee in dankbare verwondering?! U bent mijn Heere en mijn God, mijn Redder en Koning! Met minder kan het niet en met meer hoeft het niet. Zalig ben je als je niet ziet en gelooft! Ja, nu komt het nog aan op geloven en niet zien. Maar geloof je nu in Jezus dan zul je Hem straks zien. Van aangezicht tot aangezicht! Dat mag nu al een onuitsprekelijke en heerlijke blijdschap geven, die straks volmaakt zal zijn. Lof zij U Christus: Mijn Heere en mijn God! Amen